

Частина I

МРІЯ СІРКА

Сірко

Мене звати Сірко, я хороший пес. Так постійно повторювали мама, тато й Богдан. Тому я про це знаю. Я люблю, коли додому приходить мама, бо від неї віє ніжністю, півоніями, землею й солодким тістом. Вона тішить мене смаколиками. Люблю, коли приходить тато. Тато пахне машинним мастилом і залізом, у нього сильний та спокійний запах. А ще тоді всі збираються на вечерю, і кожен підгодовує мене під столом. Вечорами тато розповідає нам з Богданом різні історії, під які мені дуже солодко спиться. У тата стриманий голос.

Та найкращий мій друг — це Богдан, Бодя. Він пахне, як дитина, що прийшла з вулиці, особливий запах: суміш вітру, пригод і цукерок. Мій Бодя грається зі мною,

говорить до мене, голосно сміється, коли я оближую йому лице при зустрічі. Ми гуляємо, і він називає мене малим дослідником, коли я починаю рити землю. Мені кортить там копирсатися, бо я чую щось цікаве.

Однак першим, із ким я познайомився, був дідусь. Я був малий, поруч лежали мої брати й сестри, з нами була мама, і ми жили в коробці. Там пахло молоком і було дуже тепло. Дідусь був одним з тих, хто годував і розмовляв із тваринами в притулку. Так називалося місце, де я вперше досконало обнюхав дідуся. Я пам'ятаю той час, як щось м'яке, поруч були мама і її молоко. А ще були люди, які з нами бавились. Вечорами вони йшли, а вранці поверталися. Одного вечора, коли в коробці лишилися тільки я і мама, дідусь узяв мене із собою. Тоді я вперше побачив вулицю і свого хлопчика. Дідусь приніс мене до Боді.



Богдан

Був ранок четверга, і я навіть спершу зрадів маминим словам:

— Спи, школи сьогодні не буде.

Вона не розсунула штори як зазвичай. Моя кімната так і залишилась у ранішніх сутінках, як у вихідні, коли за звичкою рано прокидаєшся, але поспішати нікуди не потрібно. Удома стояла метушня: мама не пішла на роботу, а тато привіз до нас бабусю з дідусем і сказав, що поки поживемо всі разом. Будинок у нас просторий, місця вистачить усім. Це нагадувало якесь свято, коли родина збирається разом, але цього разу ніхто не радів. Знадвору дедалі частіше лунало моторошне виття літаків і страшні звуки вибухів.

Я — Бодя, мені 10 років. Проти України почалася війна.

* * *

Мій тато — механік. Він працює на аеродромі, ремонтує навіть літаки! Нещодавно він розповідав, що «Мрію» поставили на ремонт. Це найбільший літак у світі, який чого тільки не перевозив: космічний корабель, локомотиви, величезні генератори! Однак тато називає «Мрію» рятівницею, бо здебільшого вона доставляє важливі й невідкладні вантажі в ті місця на планеті, де трапилось якесь лихо. Ми з Сірком — це мій пес — любимо слухати татові історії про авіацію. Коли почалася війна, я подумав: «А якщо у нас трапилось лихо, то хто ж привезе нам важливі вантажі, поки "Мрія" на ремонті?»

Життя вдома перестало нагадувати колишне. Я б залюбки писав про це в соцмережах, як дорослі, але мені поки не дозволяють. У мене є нотатник, куди я раніше записував усілякі цікавинки. Тепер я записую туди нові звички.

Звичка №1: записувати нові звички в нотатник.

